

[Hanne Budtz.]

blad i København — fra den 28. februar 1973 et interview med formanden for Københavns Politiforening, Erling Christensen, som udtaler følgende:

„Danmark er blevet et voldssamfund med behov for flere politifolk, fordi den nuværende styrkes gennemsnitsalder er for høj. Det er simpelt hen horribelt at standse tilgangen af nyt personale i en periode med stigende arbejdsbyrde, når pensionering af 2.500 veteraner fra den anden verdenskrigs dage tilmed forestår i de kommende år.“

Det er jo også noget, vi peger meget på i det konservative folkepartis program „70-ernes folkeparti“, hvor vi udtrykkelig skriver følgende — det er af 15. november 1970:

„Det er derfor nødvendigt, at politiet er i stand til at fungere effektivt, så borgerne ikke føler sig fristet til selv at organisere beskyttelseskorps.“

Erling Christensen afviser blankt enhver tale om tillidskrise mellem politi og befolkning. Den eksisterer ikke, siger han og fortsætter:

„Visse massemedier gør ihærdige forsøg på at skabe en sådan krise ved at præsentere folk, som vi har sat i spjældet, og som påstår, at der findes en tillidskrise, uden at de blive modsagt.“

I øvrigt drejer lovforslaget sig om butikstyverier, som det allerede er nævnt — og det må understreges, at vi i det konservative folkeparti er enige i, at sådanne stadig væk er straffbare — om afbetalingsundersløb, hvor det indeholder en vis afkriminalisering, om brugstyveri og om checkmisbrug. Jeg er også enig i, at vi ikke skal gennemgå enkeltheder og enkelte paragraffer i lovforslaget.

Vi kan i princippet slutte os til lovforslagets indhold, altså en større mulighed for tiltalefrafald og betingede domme, men bemærker dog, at vi f.eks. i udvalget ønsker at drøfte, om det er rigtigt på forhånd at anvende et mildere syn på brugstyveri. Vi

er i det konservative folkeparti enige om et positivt syn på kriminalforsorg i frihed, og jeg henviser igen til vort program, der er fra 15. november 1970, hvor vi udtrykker det på følgende måde:

„Kriminalpolitikken må udformes, så vi uden at slække på beskyttelsen af borgerne mod lovovertrædere yder en aktiv kriminalforsorg, som bedre kan bidrage til at redde de mennesker, der har bragt sig i konflikt med straffeloven, tilbage til samfundet.“

Det er jo egentlig ejendommeligt, at lovforslaget under de to små beskedne bogstaver m.m., med mere, omfatter så store og vanskelige forhold som seksuel lavalder og blasfemi.

Om blasfemi kan jeg straks sige, at det konservative folkeparti absolut ikke kan medvirke til afskaffelse af den bestemmelse i straffeloven, der omfatter blasfemi. Det er rigtigt, at der ikke har været mange sager, som ministeren skriver i sin fremsættelsestale eller i bemærkningerne, men ministeren vil nok være enig i, at tidligere afgørelser har været af betydning for religiøse anskuelser, og vi havde sidste år her i tinget et lovforslag, der blev vedtaget i enighed, om forbud mod racediskriminering. Jeg synes, det er rimeligt at sammenligne de to forhold og sammenligne den respekt, vi alle skal udvise — og vil udvise naturligvis — for andre, med respekten for andres religiøse synspunkter, og vi ved jo aldrig, hvornår der i lighed med tidligere ubehagelige tider kunne blive behov for paragraffen igen. Ministeren får altså ikke det konservative folkepartis medvirken til afskaffelse af straffelovens § 140.

Endelig er der forslaget om nedsættelse af den seksuelle lavalder, også et stort og vanskeligt spørgsmål. Jeg kan sige, at vedrørende de homofiles forhold ønsker vi i hvert fald ikke på forhånd at være med til at ændre den nugældende aldersgrænse i loven, og det samme synspunkt har vi vedrørende heteroseksuelle forhold. Vi ønsker at beholde aldersgrænsen 15 år med det formål at